

Lisette is Illustrator, runt haar eigen studio vanuit haar atelier in Amsterdam en woont samen met haar grote liefde Lorette. Verwondering, bewondering en doorzettingsvermogen zijn belangrijke pijlers in haar leven.

MELANCHOLIE

Ik ben in de boekenwinkel. Twee dagen per week werk ik hier om mijn studio draaiende te houden als er af en toe een periode is dat ik wat minder opdrachten heb. Ineens staat daar, totaal toevallig, mijn neef. Omdat hij mij daar niet verwacht en ik hem niet, kijken we elkaar een fractie van een seconde als absolute vreemden aan, maar dan pakken we elkaar meteen stevig vast. Ik zeg hem dat hij er zo goed uit ziet, waarop hij, met zijn charmerende bescheidenheid, reageert dat hij zich niet zo voelt. Hij blijft een tijd staan wachten om even te praten, maar door de drukte in de winkel gaat dat niet. We spreken af snel in alle rust bij te praten, waarop hij naar zijn afspraak in de stad gaat. Een paar uur later loopt hij weer langs, brengt me nog een kus en vertrekt.

Ramen als huilende ogen

Herfst. Grijs regent stroomt in verticale stralen oneindig naar beneden, ramen als huilende ogen. Ik ben zo'n melancholisch meisje dat haar hele leven al houdt van alleen zijn, lezen, denken, schrijven, dromen. Slenteren langs oude, met mos begroeide natgeregende grafstenen, existentialistisch mijmerend in zwarte kleding. Ik hou van winter, van de nacht, van verborgen kanten, *Film Noire*, Sylvia Plath, van keihard onweer. Van dramatisch verlangen en vast willen houden wat je nooit kan hebben, onderdampelen in tergende leegte dat alles kan opvullen. Van me op die afgrond begeven, maar in het bezit van een innerlijke parachute. Want dat is melancholie. De redding is er, het is het aanschouwen van de schoonheid van de schaduw.

Daarentegen blijft het waken voor 'te véél' denken. Een lichtval, een kleur, een woord en de bibliotheek aan ideeën in mijn hoofd opent alle kasten, laden en deuren. In mijn poëzie album schrijft een juf: 'Niet denken, doen!' Dat was jaren geleden! Doe ik dan al die tijd iets fout? Ook weer iets om oneindig over te denken. Het is deel van wie ik ben, maar het 'te véél' denken is zeker versterkt door de jaren vóór mijn coming out. Altijd op je hoede zijn, geforceerd denken 'hoe je wilt zijn' in plaats van 'zijn wie je bent'. Niet voelen en altijd vooruit denken, want wie weet valt iemand iets op. Wat ik nu wel zo'n beetje geleerd heb is dat te véél denken onrustig en op den duur ongelukkig maakt als ik het niet in een uiteindelijke vorm kan gieten. Anders schieten mijn gedachten als een bal door een flipperkast.

Verwondering, bewondering, vasthouden, verwerken, loslaten. Overal voor duizend procent in duiken. Misschien is het mijn redding dat ik dingen ook van een afstandje kan bekijken, omdat ik het kan en wil verbeelden. De kunst is mijn doel, mijn parachute. Het zit in mijn kern alles een vorm te geven, puur voor mijzelf en vervolgens ook om anderen dingen van een andere, nieuwe kant laten zien. Ik voel dat dat het doel van de kunstenaar is. Bewust maken. To wake people up!

Herfst. En zoals bladeren hoopvol aan bomen groeien en er maanden later weer stuk voor stuk afvallen, zo is alles. Loslaten, het belangrijkste. Het moeilijkste. Het gaat om progressie, om groei, om doorgaan. En in de tussentijd de schoonheid zien.

Ik ben in de boekenwinkel. Mijn moeder belt en blijft maar bellen. Er is iets, dus ik neem op. Ze vertelt mij dat mijn neef zichzelf het leven heeft ontnomen. Twee weken daarvoor stond hij op diezelfde plek waar ik nu de telefoon opneem, en had ik geen tijd om met hem te praten. En, zoals er toen die seconde was dat we elkaar als vreemden zagen, is er nu een moment van herkenning. Herkenning in die diepte, die kwetsbaarheid. Te veel denken, niet kunnen loslaten, op het randje, de grens zoekend. Even komen we elkaar tegen, in die fractie van een seconde. Alleen had hij die innerlijke parachute deze keer niet meer en viel hij verder dan hij wilde. Alles wat ik kan doen is loslaten. Want door los te laten is alles voor altijd bij je. Zoals hij nu ineens weg is, even zo onverwachts was hij toen bij me. Ik had geen tijd langer te praten, maar hij was er wel. De schoonheid van dat moment. Herfst, de bladeren vallen. Maar voor ze vallen, vliegen ze even, vooral voor diegenen die dat zien.